

I relation til den nuværende nordiske ordning, der er en »kan-ordning«, dvs. at udlevering *kan* finde sted, indebærer den nordiske udleveringskonvention, at der som udgangspunkt *skal* ske udlevering i medfør af en nordisk arrestordre. Konventionen indeholder på den baggrund en række afslagsgrunde, hvorefter det anmodede land enten skal eller kan afslå udlevering.

I forhold til den nuværende nordiske ordning indebærer den nordiske udleveringskonvention herudover bl.a. følgende:

- Kravet om dobbelt strafbarhed afskaffes.
- Der skelnes ikke mellem egne statsborgere og udlændinge.
- Konventionen indeholder ikke et særligt straffesammekrav. En nordisk arrestordre kan således udstedes for forhold, der efter det anmodende lands lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
- Udlevering vil ikke kunne nægtes med henvisning til, at der er tale om en politisk forbrydelse.
- Konventionen indeholder en række frister for behandlingen af og fuldbyrdelsen af en nordisk arrestordre
- En person, der ifølge en nordisk arrestordre er udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, vil i videre omfang kunne drages til ansvar for andre lovovertrædelser, der er begået inden udleveringen, end den, for hvilken den pågældende er udleveret.

I forhold til rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre medfører den nordiske udleveringskonvention følgende udvidelser:

- Kravet om dobbelt strafbarhed afskaffes.
- Konventionen indeholder ikke et særligt straffesammekrav.
- Konventionen indeholder et mindre antal fakultative afslagsgrunde (dvs. som kan påberåbes af den anmodede stat) end den europæiske rammeafgørelse om arrestordren.
- En nordisk arrestordre skal behandles og fuldbyrdes inden for kortere tidsfrister, end hvad der er fastsat i den europæiske rammeafgørelse.
- En person, der ifølge en nordisk arrestordre er udleveret til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse, vil i videre omfang kunne drages til ansvar for andre lovovertrædelser, der er begået inden udleveringen, end den, for hvilken den pågældende er udleveret.

3.1.3. Den nordiske udleveringskonvention er opdelt i fem kapitler. Kapitel 1 (artikel 1-7) om almindelige principper, kapitel 2 (artikel 8-21) om overgivelsesproceduren, kapitel 3 (artikel 22-25) om virkninger af overgivelsen, kapitel 4 (artikel 26-27) om overgi-

velse til/fra Island og kapitel 5 (artikel 28-29) de afsluttende bestemmelser.

Herudover indeholder præambelen en række betragtninger, som har betydning for fortolkningen og anvendelsen af konventionen. Præambelbetragtningerne tager bl.a. sigte på at sikre overholdelsen af grundlæggende retsprincipper i forbindelse med udlevering af lovovertrædere, herunder de grundlæggende rettigheder, som fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Nedenfor i pkt. 3.2 og 3.3 redegøres kort for hovedprincipperne i den nordiske udleveringskonvention, mens der er redegjort nærmere for de enkelte bestemmelser i pkt. 4 nedenfor.

3.2. Betingelser for udlevering til de nordiske lande

Den nordiske udleveringskonvention indebærer, at de nordiske lande på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med reglerne i konventionen forpligter sig til at gennemføre en nordisk arrestordre, der er udstedt med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. En nordisk arrestordre kan ifølge *artikel 2* udstedes med henblik på:

- 1) *Straffuldbyrdelse* af en endelig dom i en straffesag, hvorved den pågældende – i det land, der har udstedt arrestordren – er idømt frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, og
- 2) *Strafforfølgning* i straffesager, der medfører frihedsberøvelse og vedrører en lovovertrædelse, der efter lovgivningen i det land, der har udstedt arrestordren, kan medføre frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.

Den nordiske udleveringskonvention skelner ikke mellem udlevering af egne statsborgere og udlændinge, og konventionen indeholder ikke et krav om, at den handling, for hvilken den nordiske arrestordre er udstedt, ligeledes skal være strafbar i det anmodede land (krav om dobbelt strafbarhed).

Den nordiske udleveringskonvention indebærer, at der som udgangspunkt *skal* ske udlevering på grundlag af en nordisk arrestordre. Konventionen indeholder dog en række afslagsgrunde, hvoraf nogle er obligatoriske og andre fakultative.

Hvis der foreligger en obligatorisk afslagsgrund, *skal* landene afslå at gennemføre en nordisk arrestordre og dermed udlevering. Konventionen indeholder i *artikel 4* tre obligatoriske afslagsgrunde, der omhandler tilfælde, hvor der i det anmodede land er truffet beslutning om benådning (amnesti), hvor udlevering ville være i strid med princippet om forbud mod dobbelt